ELIZA OANCEA
Clasa a XII-a
Liceul Teologic Adventist ”Ștefan Demetrescu” , București
Profesor coordonator, d*r. Zaharia Daniela*

CĂUTĂRI

Am vrut să mă îndrăgostesc de un
geniu,
unul nebun,
dement,
un om lângă care supraviețuiești doar
dacă iubești.
Dar toți s-au dat deja.
Am vrut atât de tare
să mă îndrăgostesc de un artist,
un suflet atât de sublim,
gata să moară oricând pentru o idee,
un om căruia moartea îi e banală,
iar viața îi e un joc complicat,
la care, de multe ori, ne pierdem pe noi…
Dar toți s-au dat deja.
Am vrut să mă îndrăgostesc
de un om bun,
pur și simplu – bun,
manierat,
care să fie grijuliu cu oamenii din jur,
care a învățat de la mama lui
că fetele sunt firave…
un băiat decent.
Dar toți s-au dat deja.
Parcă toți oamenii minunați s-au dat deja.
În van caut iubiri ideale,
șabloane vechi ale amorului.
Aveam nevoie de un alt suflet,
unul inform,
euforic și anxios,
dulce și pătimaș,
un OM.
Atât!
Atunci te-am găsit pe tine.

ELIZA OANCEA
Clasa a XII-a
Liceul Teologic Adventist ”Ștefan Demetrescu” , București
Profesor coordonator, d*r. Zaharia Daniela*

NINGE

Ninge.
Peste buclele tale complicate
Și alunițele mărunte,
Ninge și nu se mai oprește.
Vrea să te îngroape
În lacrimi reci.
Ninge.
Peste mâinile tale albastre
Și întunericul din ochi.
Ninge și nu încetează,
Vrea să te țină pentru ea,
Ești prea frumoasa
Pentru lacrimi reci.
Ninge.
Peste obrajii mânjiți cu roșu
Și genele obosite…
Ninge peste cearcăne
Și coapse amorțite.
Vrea să te înțepenească-n lacrimi reci,
Să nu te fure timpul.
Te ține lângă ea,
Dar ești prea frumoasa pentru iarnă.

ELIZA OANCEA
Clasa a XII-a
Liceul Teologic Adventist ”Ștefan Demetrescu” , București
Profesor coordonator, d*r. Zaharia Daniela*

TABLOU

Privindu-te, mă îmbătam cu ochii,
Căci îți pictam în memorii
Coapse,
Umeri,
Pavilionul urechii,
Riduri,
Forma unghiilor
Și firele despicate.
Ca mai apoi să admir
Cum arta se preschimbă de fiecare dată când o privești.
Îmi insuflai dorința
Și nemurire metaforica,
Poate prea mult ca să înțeleg
sau prea frumos ca să văd.
La început păreai tablou pictat de Luchian.
Acum te văd făcut cu stânga, de Picasso.

ELIZA OANCEA
Clasa a XII-a
Liceul Teologic Adventist ”Ștefan Demetrescu” , București
Profesor coordonator, d*r. Zaharia Daniela*

SOLILOCVIU

N-a fost nimic pulbere,
Nici sentimente,
Nici inimi zdrobite,
Nici seri stricate…
Nimic.
E vara.
Mi-am îndesat picioarele în iarbă.
Am închis ochii
Și am ajuns în paradis.
Tu nu ești acolo,
Nu ai ce căuta.
Mă țin de mâna cu mine.
Eu, eu, eu…
Cam egoist, huh?
Dă vina pe viață pentru asta.
Pe tine. Tu m-ai făcut să mă iubesc,
Pentru că tu nu o făceai și cineva trebuia să o facă.
Deschid ochii: tavanul alb.
Televizorul zumzăie în generic.
Lumina pâlpâie difuz.
Niciun om lângă mine azi.
Nici ieri.
Poate ca nici mâine.
Totuși sunt eu.
Deci – e paradis.

ELIZA OANCEA
Clasa a XII-a
Liceul Teologic Adventist ”Ștefan Demetrescu” , București
Profesor coordonator, d*r. Zaharia Daniela*

ÎNTREBARE

Schimbăm priviri. Doi necunoscuți.
De parcă nu mai avem nevoie de nimic.
Nici cuvinte.
Nici zâmbete.
Nimic.
Duhnim a nepăsare.
Așteptăm tramvaiul
și ne împungem ca vitele,
să prindem un loc blestemat…
în neantul cotidian.
Ne murdărim cu ura
și uităm să ne fericim zilele.
Ținem în buzunare informația.
Citim despre cât de frumoasă e viața
și îi dăm un *like.*
Și noi? Când o trăim?
Dacă am umbla așa cum suntem,
dezgoliți de adevăr,
mirosind a spaimă și informi,
ca niște câini înfometați și singuri,
ce-ar fi greșit oare?
Așa imprudenți și speriați,
înștiințați de nesiguranța zilei ce vine,
terifiați de sentimente,
îngenuncheați de impulsurile nevinovate,
sclavii propriei inimi,
fabulând despre fericire și vise înalte…
Tot așa rigizi am fi?
Întâmplătoare să ne fie efemeritatea?